

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 25Sa/26/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5020200312
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 06. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Vargová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5020200312.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako správny súd, v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Vargovou, v právnej veci žalobcu: 1/ Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. X/XX, XX-XXX V., T. republika, 2/ LONEVYL, s.r.o., so sídlom Palárikova 76, 022 01 Čadca, IČO: 47 237 180, obaja právne zastúpení JUDr. Ing. Zuzanou Kvakovou, advokátkou, so sídlom V. XX, XXX XX A., proti žalovanej: Sociálna poisťovňa, ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta č. 8 a 10, 813 63 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovanej číslo: 12960-6/2018-BA zo dňa 01.03.2018

rozhodol:

I. Na podklade žaloby žalobcu 1/ z r u š u j e rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredie so sídlom v Bratislave číslo: 12960-6/2018-BA zo dňa 01.03.2018, ako aj rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Čadca číslo: 48462-1/2013-CA zo dňa 08.11.2013 a v e c v r a c i a žalovanej na ďalšie konanie.

II. Žalobu vo vzťahu k žalobcovi 2/ z a m i e t a .

III. Žalobcovi 1/, žalobcovi 2/ a žalovanej náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

o d ô v o d n e n i e :

1. Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, ako prvostupňový správny orgán, rozhodnutím číslo: 48462-1/2013-CA zo dňa 08.11.2013 rozhodla tak, že pánovi Y. I., nar. XX.XX.XXXX, bytom T. X/XX, XX-XXX V., T. republika nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi zamestnávateľa LONEVYL, s.r.o., Palárikova 76, 022 01 Čadca, IČO: 47 237 180 od 03.02.2012 podľa slovenskej legislatívy. Rozhodla podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý a § 210 ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len zákon o sociálnom poistení). V odôvodnení citovala článok 11 ods. 3 písm. a) základného nariadenia č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia v znení nariadenia EP a Rady č. 988/2009, článok 13 ods. 1 a 3 základného nariadenia. Ďalej konštatovala, že dňa 26.02.2013 vykonali kontrolní zamestnanci Sociálnej poisťovne, pobočka Čadca kontrolu v sídle zamestnávateľa, zameranú na overenie reálneho výkonu činnosti jeho zamestnancov. Nezistili pritom prítomnosť žiadneho zamestnanca a taktiež nebol prítomný žiadny z konateľov spoločnosti a nebola zaznamenaná ani prítomnosť vlastníkov spoločnosti. Na základe výsledkov kontroly nebolo preukázané, že žalobca 1/ reálne vykonáva činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky, a preto nemôže podliehať slovenským právnym predpisom ani podľa jedného z vyššie citovaných článkov základného nariadenia.

2. Dňa 06.10.2015 Sociálna poisťovňa, ústredie rozhodnutím číslo: 15849-2/2015-BA konanie o odvolaniach zamestnanca a zamestnávateľa s poukazom na ust. § 193 ods. 3 zákona o sociálnom poistení prerušila odo dňa doručenia rozhodnutia o prerušení do dňa presného a úplného zistenia skutkového stavu veci, t.j. do dňa ukončenia konania súvisiaceho s určením uplatniteľnej legislatívy, ktoré

sa má na žalobcu 1/ ako zamestnanca žalobcu 2/ vykonávajúceho pracovnú činnosť v dvoch členských štátoch Európskej únie vzťahovať.

3. O odvolaniach žalobcu 1/ a žalobcu 2/ rozhodla žalovaná rozhodnutím číslo: 12960-6/2018-BA zo dňa 01.03.2018 tak, že odvolanie oboch účastníkov v celom rozsahu zamietla a potvrdila napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako vecne správne. Poukázala na základné nariadenie č. 883/2004 a vykonávacie nariadenie č. 987/2009. Základnou úlohou koordinačných nariadení je určiť uplatniteľnú legislatívu, ktorá sa bude v oblasti sociálneho zabezpečenia vzťahovať na zamestnancov a samostatne zárobkovo činné osoby počas výkonu činnosti v rámci Spoločenstva. Pravidlá určujúce uplatniteľnú legislatívu ustanovenú v hlave II základného nariadenia v znení neskorších zmien a doplnkov majú za úlohu zabezpečiť, aby sa na fyzickú osobu nevzťahovali legislatívy dvoch alebo viacerých členských štátov, resp. aby nedošlo k situácii, že sa na danú osobu nebude vzťahovať legislatíva žiadneho členského štátu. Poukázala najmä na článok 16 ods. 2 a článok 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia, podľa ktorých určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva. Následne predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov stanovené v odseku 2 sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4. Žalovaná skonštatovala, že dňa 10.06.2016 bolo Sociálnej poisťovni v súlade s článkom 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia doručené oznámenie poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS, II oddiel v Poznaniu číslo: 540900/511/1293/2015-UBS, ktorým ZUS určila, že žalobca 1/ podlieha v období od 03.02.2012 do 31.12.2014 právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. Na základe skutočností, že žalobcovi 1/ bola určená poľská uplatniteľná legislatíva, Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca dospela k záveru, že zamestnávateľ prihlásil zamestnanca do systému slovenského sociálneho poistenia nesprávne. Z uvedeného dôvodu Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca vydala napadnuté rozhodnutie, ktorým deklarovala, že zamestnancovi zamestnávateľa povinné poistenie od 03.02.2012 podľa slovenskej legislatívy nevzniklo. Ďalšou rozhodujúcou skutočnosťou bol fakt, že pred vydaním napadnutého rozhodnutia sa uskutočnila medzi Sociálnou poisťovňou a ZUS výmena informácií, ktorá smerovala k určení poľskej uplatniteľnej legislatívy pre zamestnanca zo strany ZUS. Z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžso/20/2015 zo dňa 27.04.2016 vyplýva, že súd nemôže zasahovať do definitívneho určenia uplatniteľnej legislatívy, ktorá nebola spochybnená Sociálnou poisťovňou ani ZUS a bola určená v súlade s článkami 15 a 16 vykonávacieho nariadenia. V kompetencii krajského súdu nie je tento postup správnych orgánov preskúmať a vyhodnocovať. Uvedené platí aj v prípade, že by došlo k definitívnemu určení uplatniteľných právnych predpisov v rozpore s ustanoveniami základného a vykonávacieho nariadenia. Takéto definitívne určenie uplatniteľných právnych predpisov, pokiaľ nedošlo k jeho prehodnoteniu alebo zrušeniu, je pre súd záväzný. Registračný list fyzickej osoby - prihláška má len deklaratórne účinky a nemôže zakladať vznik povinného sociálneho poistenia v rozpore s koordinačnými nariadeniami Európskej únie. Napadnutým rozhodnutím žalovaná zároveň so správnosťou prihlásenia zamestnanca do systému sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky nespochybnila aj platnosť pracovnej zmluvy uzavretej medzi zamestnancom a zamestnávateľom. Pri vydaní napadnutého rozhodnutia Sociálna poisťovňa hodnotila všetky dôkazy samostatne a následne všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti a postupovala v súlade s koordinačnými nariadeniami Európskej únie.

4. V zákonnej lehote podali voči vyššie citovanému rozhodnutiu žalovanej správnu žalobu žalobcovia 1/, 2/. Argumentovali, že na základe žiadosti žalobcu 1/ bolo žalovanej zo strany poľskej inštitúcie sociálneho zabezpečenia ZUS doručené oznámenie č. 540000/USB-1/Du401/3033/2012 zo dňa 25.03.2013, ktorým ZUS Poznaň učil, že žalobca 1/ podlieha v období od 03.02.2012 do 31.12.2013 právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Slovenskej republiky. Žalovaná bez ďalšieho apriori namietala toto predbežné určenie uplatniteľnej legislatívy (slovenskej). Dňa 10.06.2016 bolo žalovanej doručené zo strany ZUS Poznaň oznámenie č. 540900/511/1293/2015-UBS, v ktorom ZUS Poznaň uvádza, že mení na žiadosť žalovanej stanovisko o určenej uplatniteľnej legislatíve, a že od 03.02.2012 do 31.12.2014 má žalobca 1/ podliehať poľskej legislatíve. Žalobca 1/ podľa poľských právnych predpisov využil prostriedky novej právnej obrany, nakoľko nesúhlasil s takto určenou uplatniteľnou legislatívou, pričom toto konanie nebolo do dnešného dňa v Poľsku právoplatne skončené. Dňa

08.11.2013 vydala Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca rozhodnutie č. 48462-1/2013-CA o nevzniku povinného nemocenského poistenia, povinného dôchodkového poistenia a povinného poistenia v nezamestnanosti žalobcovi 1/ ako zamestnancovi zamestnávateľa LONEVYL, s.r.o. od 03.02.2012 podľa slovenskej legislatívy. Voči tomuto rozhodnutiu podal žalobca 1/ aj žalobca 2/ odvolanie. Dňa 06.10.2015 žalovaná rozhodnutím č. 15849-3/2015-BA konanie o predmetných odvolaniach v zmysle § 193 ods. 3 zákona o sociálnom poistení prerušila, z dôvodu nemožnosti presného a úplného zistenia skutkového stavu veci. Dňa 01.03.2018 žalovaná rozhodla o odvolaniach žalobcu 1/ a žalobcu 2/ napadnutým rozhodnutím, pričom rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ako vecne správne potvrdila. Ďalej žalobcovia uviedli, že otázka aplikácie článku 13 ods. 3 základného nariadenia je otázkou hmotnoprávneho posúdenia. Z článku 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia vyplýva, že uplatniteľné právne predpisy určí inštitúcia členského štátu bydliska osoby, ktorá má podliehať článku 13 základného nariadenia. Teda na určenie uplatniteľnej legislatívy je v zásade príslušná poľská inštitúcia ZUS, avšak pri rešpektovaní zásad základného, resp. vykonávacieho nariadenia. Inštitúcia príslušná na vykonávanie sociálneho poistenia v inom členskom štáte, než určuje základné nariadenie, príslušná nie je. Namietali oprávnenie žalovanej vôbec vydať rozhodnutie o nevzniku povinného poistenia žalobcu 1/ podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod prvý zákona o sociálnom poistení. Namietali samotnú spornosť ako predpoklad aplikácie tohto ustanovenia. Poukázali na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžso/90/2015 zo dňa 14.12.2016. Ďalej namietali zákonnosť procesného postupu žalovanej, a to absenciu vzájomného dialógu a zmierovacieho postupu podľa rozhodnutia č. A1 zo dňa 12.06.2009 Správnej komisie pre koordináciu systémov sociálneho zabezpečenia o zavedení postupu dialógu a zmierovacieho postupu týkajúceho sa platnosti dokumentov, určenia uplatniteľných právnych predpisov a poskytnutia dávok podľa nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004. Mali za to, že je objektívne verifikovateľná rozdielnosť v stanoviskách členských štátov vo veci určenia uplatniteľnej legislatívy. Z tohto titulu mal prebehnúť medzi ZUS a žalovanou dialóg, ktorého existencia musí byť objektívne preukázateľná, a teda súčasťou administratívneho spisu. V administratívnom spise však takýto dôkaz absentuje. Ďalej namietali nezákonné prerušenie konania o odvolaniach rozhodnutím č. 15849-3/2015-BA zo dňa 06.10.2015. Mali za to, že prerušenie konania bol účelový postup žalovanej, nakoľko žalovaná v preskúmanom rozhodnutí žiadne nové skutočnosti neuviedla, ani sa nezaoberala tým, či je v Poľsku proces určenia uplatniteľnej legislatívy pre žalobcu 1/ právoplatne ukončený. Žalovaná mala prinajmenšom povinnosť preveriť a dopytovať ZUS, či žalobca 1/ využil opravné prostriedky v Poľsku a či v čase vydania rozhodnutia prebiehali súdne konania ohľadom určenia uplatniteľnej legislatívy v Poľsku. Ďalej uviedli, že ak by aj žalovaná bola oprávnená na vydanie preskúmaného rozhodnutia, namietajú záznam o vykonaní kontroly č. 34102-2/2013-CA odo dňa 26.02.2013 do 06.03.2013 zamestnávateľa LONEVYL, s.r.o., ktorého súčasťou ako príloha je Správa o kontrole, ktorý bol, podľa názoru žalobcov nesprávne, hlavným podkladom pre vydanie prvostupňového rozhodnutia, ako aj druhostupňového rozhodnutia. Podľa žalobcov reálnosť výkonu činnosti žalobcu 1/ mala žalovaná posudzovať a preverovať v rámci zmierovacieho dialógu, čo však preukázané nebolo. Otázka reálneho výkonu činnosti, ktorá je podľa názoru žalovanej podstatná, bola ako prejudiciálna otázka vyriešená predmetným záznamom z kontroly u spoločnosti LONEVYL, s.r.o., teda že neboli zistené žiadne nedostatky. Žiadali napadnuté rozhodnutie zrušiť a vec vrátiť žalovanej na ďalšie konanie.

5. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 13.06.2018. Poukázala na nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 z 29.04.2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (ďalej len základné nariadenie) a nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009 zo dňa 16.09.2009, ktorým sa stanovuje postup vykonávania nariadenia (ES) č. 883/2004 (ďalej len vykonávanie nariadenie), ktorých základnou úlohou je určiť uplatniteľnú legislatívu, ktorá sa bude v oblasti sociálneho zabezpečenia vzťahovať na zamestnancov a samostatne zárobkovo činné osoby počas výkonu činnosti v rámci Spoločenstva. Na zabezpečenie riadneho vykonávania základného nariadenia sú príslušné orgány a inštitúcie členských štátov na základe článku 76 základného nariadenia povinné navzájom spolupracovať, vzájomne sa informovať o relevantných skutočnostiach, poskytovať svoje služby a komunikovať medzi sebou. Preto Sociálna poisťovňa, ktorá je príslušná inštitúcia na určenie uplatniteľnej legislatívy na území Slovenskej republiky, bola povinná rozhodujúce skutočnosti preskúmať. Kontrolu so zameraním na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov zamestnávateľa na území Slovenskej republiky vykonala Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca, v období od 26.01.2012 do 26.02.2013. Na základe získaných podkladov dospela k záveru, že zamestnanec reálne nevykonáva činnosť na území Slovenskej republiky. V súvislosti so skutočnosťami zistenými kontrolou Sociálna poisťovňa listom č. 11888-5/2015-BA zo dňa 20.07.2015 oznámila poľskej inštitúcii ZUS, že v súlade s článkom 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia nemôže prijať predbežné určenie

uplatniteľných právnych predpisov Slovenskej republiky, pretože nebolo preukázané, že by žalobca 1/ reálne vykonával činnosť ako zamestnanec u žalobcu 2/. Následne bolo Sociálnej poisťovni zo strany ZUS Oddiel Poznaň doručené oznámenie č. 540900/511/1293/2015-USB zo dňa 25.05.2016, z ktorého vyplýva, že ZUS akceptovala skutočnosti uvedené Sociálnou poisťovňou a určila, že žalobca 1/ podlieha v období od 03.02.2012 do 31.12.2014 právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. Vzhľadom na to, že Sociálna poisťovňa toto určenie nenamietala, stalo sa, v súlade s článkom 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia, definitívnym. Žalovaná poukázala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10Sžso/20/2015 zo dňa 27.04.2016, podľa ktorého ak žalovaný a príslušný orgán sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky v súlade s článkom 15 a 16 vykonávacieho nariadenia definitívne určili uplatniteľné právne predpisy, čo v konaní nebolo sporné, nie je kompetencia krajského súdu tento postup správnych orgánov preskúmať a vyhodnocovať. K námietke žalobcov, že v administratívnom spise žalovanej absentuje dôkaz o tom, že medzi ZUS a Sociálnou poisťovňou prebehol zmierovací dialóg, žalovaná uviedla, že v danom prípade zmierovací dialóg neprebehol, nakoľko proces určenia uplatniteľnej legislatívy bol ukončený v súlade s postupmi podľa článku 16 vykonávacieho nariadenia, a to dosiahnutím súhlasného stanoviska príslušnej inštitúcie ZUS a žalovanej. Žalobcovi 1/ bola uplatniteľná legislatíva určená zo strany ZUS, ako príslušnou inštitúciou, v zmysle článku 16 ods. 2 v spojení s článkom 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia. Sociálna poisťovňa v danom prípade nerozhodovala o uplatniteľnej legislatíve, ale prvostupňovým rozhodnutím rozhodla o nevzniku sociálneho poistenia žalobcu 1/ podľa právnych predpisov Slovenskej republiky. Zamestnávateľ prihlásil žalobcu 1/ do registra poistencov Sociálnej poisťovne od 03.02.2012, pričom žalobca 1/ v uvedenom období podliehal právnym predpisom sociálneho zabezpečenia Poľskej republiky. Z uvedeného dôvodu bola Sociálna poisťovňa nútená odstrániť dôsledky nesprávnej registrácie žalobcu 1/ v registri poistencov. Registračný list fyzickej osoby - prihláška má len deklaratórne účinky a nezakladá vznik povinného sociálneho poistenia v rozpore s koordinačnými nariadeniami Európskej únie. Požadovanú nápravu nesprávnej registrácie bolo možné zo strany Sociálnej poisťovne vykonať len vydaním rozhodnutia o nevzniku sociálneho poistenia podľa slovenskej legislatívy, pretože na žalobcu 1/ sa v zmysle koordinačných nariadení vzťahuje uplatniteľná legislatíva Poľskej republiky. Sociálna poisťovňa, pobočka Čadca preto za účelom zosúladenia skutkového stavu so stavom právnym musela vydať rozhodnutie, ktorým len deklarovala skutočnosť, že žalobcovi 1/ sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy nevzniklo. Taktiež následne jediný procesný postup, ktorý mohla využiť Sociálna poisťovňa, ústredie v rámci odvolacieho konania, bolo prvostupňové rozhodnutie potvrdiť. K námietke žalobcov o bezdôvodnom prerušení odvolacieho administratívneho konania žalovaná uviedla, že Sociálna poisťovňa prerušila konanie aj z dôvodu predloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie, ktorých zodpovedanie mohlo mať vplyv na vydanie napadnutého rozhodnutia, resp. na postup žalovanej v iných skutkovo obdobných veciach, a nie z dôvodu potreby zisťovať závery prípadných administratívnych, resp. súdnych konaní v Poľskej republike. Žiadala, aby súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

6. K vyjadreniu žalovanej zo dňa 13.06.2018 podali žalobcovia repliku zo dňa 03.07.2018, v ktorej uviedli, že v plnom rozsahu trvajú na skutkových a právnych dôvodoch nezákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia žalovanej. Pokiaľ žalovaná vo vyjadrení uviedla, že listom č. 11888-5/2015-BA zo dňa 20.07.2015 oznámila poľskej inštitúcii ZUS, že nemôže prijať predbežne určenú slovenskú legislatívu, znamená to, že sama žalovaná potvrdila odlišnosť stanovísk, ktorá je základom pre postup podľa rozhodnutia č. A1. Podľa názoru žalobcov táto základná odlišnosť stanovísk predpokladá následnosť vzájomného dialógu a zmierovacieho postupu podľa rozhodnutia č. A1. Žalovaná mala predložiť poľskému styčnému orgánu ako žiadajúca inštitúcia doklady, čo sa však nestalo a nepostupovala procesne správne, keď len žiadala bez ďalšieho o oznámenie, či poľský styčný orgán ZUS trvá na predbežnom určení Slovenskej legislatívy. Ak zmierovací dialóg medzi žalovanou a poľským styčným orgánom neprebehol, je tu daná procesná vada a uplatniteľná legislatíva nebola správne procesne určená. Žalovaná vo vyjadrení ďalej uviedla, že prerušila administratívne konanie aj z dôvodu predloženia prejudiciálnych otázok Súdnemu dvoru Európskej únie, pričom v rozhodnutí o prerušení konania uvádza z dôvodu nemožnosti presného a úplného zistenia skutkového stavu. Žalobcovia považujú predmetné prerušenie konania za účelový postup žalovanej, nakoľko žalovaná v preskúmanom rozhodnutí neuvádza žiadnu odpoveď na prejudiciálnu otázku, ani na jej polozenie a čakanie na výsledok neodkazuje. V preskúmanom rozhodnutí žalovaná deklaruje, že nie je potrebné zisťovať situáciu v Poľsku ohľadom procesu určenia uplatniteľnej legislatívy, a súčasťou odôvodnenia rozhodnutia žalovanej sú len zistenia, ktoré jej boli známe už pred prerušením.

7. Žalovaná k vyjadreniu žalobcov zo dňa 03.07.2018 dupliku nepodala.

8. V prejednávanej veci pôvodne správny súd rozhodol rozsudkom č.k. 25Sa/16/2018-69 zo dňa 30.05.2019, ktorým žalobu zamietol a účastníkom konania náhradu trov konania nepriznal. Uvedený rozsudok bol zrušený rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžsk/96/2019 zo dňa 27.07.2020 a vec vrátená Krajskému súdu v Žiline na ďalšie konanie s vyloveným záväzným právnym názorom, v zmysle ktorého bola žalovaná povinná zastaviť konanie pre neodstrániteľnú prekážku, ktorou je nedostatok právomoci vo veci konať. Skutočnosť, že z tohto dôvodu jej § 194 zákona o sociálnom poistení neumožňuje konanie zastaviť, nie je relevantná. Použitie zákona o sociálnom poistení je v danej veci vylúčené, nakoľko žalobca 1/ podlieha poľskej legislatíve. Kasačný súd zároveň uviedol, že sa správny súd opomenul vysporiadať s otázkou aktívnej legitímácie žalobcu 2/.

9. Správny súd prejednal vec bez nariadenia pojednávania za splnenia procesných podmienok podľa § 137 ods. 4 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len SSP) v spojení s § 107 ods. 1 písm. a) SSP a contrario. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24.08.2021, o čom bola spísaná zápisnica, ktorá je súčasťou súdneho spisu.

10. Krajský súd v Žiline preskúmal napadnuté rozhodnutie v zmysle § 199 a nasl. SSP v spojení s § 170 SSP vychádzajúc z vysloveného záväzného právneho názoru kasačného súdu, pričom dospel k záveru: vo vzťahu k žalobe žalobcu 1/, že rozhodnutie žalovanej je potrebné zrušiť s poukazom na ust. § 191 ods. 1 písm. b) SSP a správneho orgánu prvého stupňa s poukazom na ust. § 191 ods. 3 písm. a) v spojení s § 191 ods. 1 písm. b) SSP a vec vrátiť žalovanej podľa § 191 ods. 4 veta prvá SSP na ďalšie konanie; a vo vzťahu k žalobe žalobcu 2/ o potrebe zamietnuť žalobu ako nedôvodnú podľa § 190 SSP vychádzajúc z nasledovných úvah:

11. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

Podľa § 199 ods. 3 SSP ak nie je v tejto hlave ustanovené inak, použijú sa na konanie v sociálnych veciach ustanovenia o konaní o všeobecnej správnej žalobe.

Podľa § 190 SSP ak správny súd po preskúmaní rozhodnutia alebo opatrenia žalovaného dospeje k záveru, že žaloba nie je dôvodná, rozsudkom ju zamietne.

Podľa § 191 ods. 1 písm. b) SSP správny súd rozsudkom zruší napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy alebo opatrenie orgánu verejnej správy, ak ho vydal orgán, ktorý na to nebol zo zákona oprávnený.

Podľa čl. 2 ods. 1 základného nariadenia toto nariadenie sa vzťahuje na štátnych príslušníkov členského štátu, osoby bez štátnej príslušnosti a utečencov, ktorí majú bydlisko v členskom štáte a podliehajú alebo podliehali právnym predpisom jedného alebo viacerých členských štátov, ako aj na ich rodinných príslušníkov a ich pozostalých.

Podľa čl. 1 základného nariadenia „bydlisko“ znamená miesto, kde osoba zvyčajne býva.

Podľa čl. 11 ods. 1 základného nariadenia osoby, na ktoré sa toto nariadenie vzťahuje, podliehajú právnym predpisom len jedného členského štátu. Tieto právne predpisy sa určia v súlade s touto hlavou.

Podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia osoba, ktorá zvyčajne vykonáva činnosť ako zamestnaná osoba a činnosť ako samostatne zárobkovo činná osoba v odlišných členských štátoch, podlieha právnym predpisom členského štátu, v ktorom vykonáva činnosť ako zamestnanec, alebo ak vykonáva takúto činnosť v dvoch alebo viacerých členských štátoch, právnym predpisom určeným v súlade s odsekom 1.

Podľa čl. 16 ods. 1 vykonávacieho nariadenia osoba, ktorá vykonáva činnosti v dvoch alebo vo viacerých členských štátoch, informuje o tejto skutočnosti inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska.

Podľa čl. 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia určená inštitúcia členského štátu bydliska bezodkladne určí uplatniteľné právne predpisy, ktoré sa na dotknutú osobu uplatňujú, so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a článok 14 vykonávacieho nariadenia. Toto určenie sa považuje za predbežné. Inštitúcia informuje o predbežnom určení uplatniteľných právnych predpisov určené inštitúcie každého členského štátu, v ktorom sa činnosť vykonáva.

Podľa čl. 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia predbežné určenie uplatniteľných právnych predpisov, ako sa stanovuje v odseku 2, sa stáva definitívnym do dvoch mesiacov odo dňa, keď boli inštitúcie určené príslušnými orgánmi dotknutých členských štátov o ňom informované v súlade s odsekom 2, ak už uplatniteľné právne predpisy neboli definitívne určené na základe odseku 4 alebo najmenej jedna dotknutá inštitúcia neinformovala inštitúciu určenú príslušným úradom členského štátu bydliska do konca tejto dvojmesačnej lehoty o tom, že nemôže prijať toto určenie alebo že zaujala k tejto veci odlišné stanovisko.

Podľa čl. 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov, v dôsledku ktorej je potrebné, aby inštitúcie alebo úrady dvoch alebo viacerých členských štátov na požiadanie jednej alebo viacerých inštitúcií určených príslušnými úradmi dotknutých členských štátov alebo samotných týchto úradov navzájom rokovali, určia sa právne predpisy uplatniteľné na dotknutú osobu vzájomnou dohodou a so zreteľom na článok 13 základného nariadenia a príslušné ustanovenia článku 14 vykonávacieho nariadenia. Ak inštitúcie alebo príslušné dotknuté úrady nemajú vo veci rovnaké stanoviská, snažia sa dosiahnuť dohodu v súlade s uvedenými podmienkami a uplatní sa článok 6 vykonávacieho nariadenia.

Podľa § 120 ods. 1 zákona o sociálnom poistení sociálne poistenie vykonáva Sociálna poisťovňa.

Podľa § 120 ods. 4 zákona o sociálnom poistení sociálna poisťovňa pri výkone sociálneho poistenia plní funkciu prístupového bodu, príslušnej inštitúcie, inštitúcie miesta bydliska, inštitúcie miesta pobytu, styčného orgánu a je kontaktná inštitúcia na komunikáciu medzi príslušnými inštitúciami a príjemcami dávok a medzi inštitúciami členských štátov Európskej únie, inštitúciami štátov, ktoré sú zmluvnou stranou dohody o Európskom hospodárskom priestore a inštitúciou Švajčiarskej konfederácie.

Podľa § 30 ods. 1 písm. e) zák. č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) správny orgán konanie zastaví, ak zistí, že nie je príslušným na konanie a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu.

Podľa čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

12. Správny súd vychádzajúc zo záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu SR uvedeného v zrušujúcom rozhodnutí, s ktorým sa správny súd stotožnil a na ktorý v podrobnostiach poukazuje, považoval za potrebné v prvom rade vyhodnotiť skutočnosť, že žalobu podali zamestnanec (žalobca 1/) a zamestnávateľ (žalobca 2/). Žalobca 2/ je právnickou osobou. Z uvedeného vyplýva, že žalobu je potrebné posudzovať v inom režime vo vzťahu k žalobcovi 2/ (zamestnávateľ) právnickej osobe a v inom režime vo vzťahu k žalobcovi 1/ (zamestnanec), ktorý je fyzickou osobou. V prípade, ak je žalobcom fyzická osoba v sociálnych veciach v zmysle ust. § 134 ods. 2 písm. d) SSP správny súd nie je viazaný rozsahom a dôvodmi žaloby a ani žalobnými bodmi (§ 203 ods. 2 SSP). Iba ak je žalobcom fyzická osoba podľa § 202 ods. 2 SSP, posudzuje správny súd správnu žalobu v sociálnych veciach neformálne. Ak je žalobcom právnická osoba, správna žaloba musí obsahovať všetky náležitosti uvedené v odseku 1 a § 182 ods. 1 SSP. Vzhľadom na rozdielny režim v prípade žalobcu fyzickej osoby a právnickej osoby je správny súd povinný posudzovať správnu žalobu vo vzťahu ku každému zo žalobcov osobitne. Osobitne je potrebné vyhodnotiť aj ich aktívnu legitímáciu. I keď aktívna žalobná legitímácia nemá formálne povahu procesnej podmienky konania, správny súd je povinný ju skúmať počas celého konania.

13. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

14. Správne súdnictvo nie je založené na princípe verejnej žaloby, ktorý umožňuje komukoľvek podať žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu. Ukrátenie práv žalobcu musí byť v žalobe tvrdené a podložené a aspoň potenciálne možné. Samotné postavenie účastníka správneho konania k naplneniu podmienky ukrátenia práv žalobcu nevedie. V tejto súvislosti kasačný súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžr/2/2014, v ktorom uviedol, že: „Súd v každej konkrétnej veci posudzuje, či žalobca spĺňa zákonom stanovené podmienky procesnej aktívnej legitímácie na podanie žaloby v správnom súdnictve. Žalobná legitímácia v zmysle § 247 ods. 1 a § 250 ods. 2 OSP musí byť daná pre všetky prípady, kedy je dotknutá právna sféra žalobcu. S prihliadnutím na účel súdneho prieskumu administratívnych rozhodnutí, táto podmienka musí byť splnená v priebehu celého konania,..“

15. Správy súd konštatuje, že z obsahu žaloby je nepochybné, že všetky žalobné námietky žalobcu 2/ smerujú k porušeniu subjektívnych práv žalobcu 1/ ako zamestnanca žalobcu 2/. Žalobca 2/ v žalobe napríklad uvádza, že žalobca 1/ nesúhlasí s určenou uplatniteľnou legislatívou Poľskej republiky a interpretuje jeho tvrdenie, že Sociálna poisťovňa je povinná skúmať, či toto konanie bolo v Poľsku právoplatne skončené. Ďalej v žalobe tvrdí, že žalovaná zasiahla do práv žalobcu 1/ v súvislosti s právom podliehania predpisom sociálneho zabezpečenia členského štátu. Tu treba však upozorniť na to, že administratívne konanie sa vôbec netýkalo rozhodovania o akýchkoľvek právach, či povinnostiach samotného žalobcu 2/, ale jeho zamestnanca, t.j. žalobcu 1/. Nebolo rozhodované o tom, že by žalobca 2/ podliehal predpisom sociálneho zabezpečenia, ako to tvrdí v žalobe. Ďalej v žalobe tvrdí, že nie je skutkovo podložené, či prebehla dohoda medzi žalovanou a poľským styčným orgánom vo veci definitívneho určenia uplatniteľnej legislatívy, avšak opätovne, pokiaľ by aj k tejto dohode došlo, bola by definitívne určená uplatniteľná legislatíva vo vzťahu k žalobcovi 1/, a nie vo vzťahu k žalobcovi 2/. V žalobe ďalej žalobca 2/ namieta, že reálnosť výkonu činností zamestnanca žalobcu 2/ má žalovaná posudzovať a preverovať v rámci zmierovacieho dialógu, teda opätovne namieta procesný postup žalovanej v súvislosti s posudzovaním uplatniteľnej legislatívy, ktorá sa má vzťahovať na žalobcu 1/, nie na žalobcu 2/.

16. Žalobca 2/ teda namieta iné porušenie ako svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, a to porušenie práv svojho zamestnanca - žalobcu 1/. Aj keby napadnutými rozhodnutiami alebo postupmi boli porušené právne predpisy Slovenskej republiky, resp. nariadenia Rady EHS, z § 178 ods. 1 SSP je nesporné, že žalobcovi 2/ vyplýva povinnosť tvrdenia o porušení jeho subjektívnych práv a nikoho iného.

17. V administratívnom, ani v súdnom konaní nebolo preukázané, že by postupom správnych orgánov došlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu 2/. Predmetom konania v tejto veci bolo nevzniknutie povinného poistenia vo vzťahu k žalobcovi 1/, ktorý bol zamestnancom žalobcu 2/. Predmetom rozhodnutí žalovanej nebolo rozhodovanie o odvodovej povinnosti žalobcu 2/.

18. S poukazom na § 178 ods. 1 SSP správny súd dodáva, že SSP definuje žalobcu ako fyzickú alebo právnickú osobu, ktorá bola ukrátená na svojich subjektívnych právach, čo znamená, že ten, kto o sebe tvrdí, že je žalobcom, musí byť súčasne aktívne legitimovaný hmotnoprávne, to znamená, že musí ísť o skutočné ukrátenie, a teda musí ísť o aktívne legitimovanú hmotnoprávnú osobu. Nedostatok hmotnej legitímácie znamená, že ak takáto osoba nebola ukrátená na svojich právach, súd žalobu zamietne.

19. Podľa názoru správneho súdu je nesporné, že žalobca 2/ v priebehu konania pred súdom nepreukázal, že by postupom správnych orgánov došlo k porušeniu jeho subjektívnych práv a rovnako je zrejme, že namietal iné porušenie ako svojich subjektívnych práv ako účastníka konania, a to porušenie práv svojho zamestnanca.

20. Z rozhodnutí správnych orgánov je zrejme, že správne orgány napadnutými rozhodnutiami nerozhodovali o odvodovej povinnosti žalobcu 2/, ale o tom, že jeho zamestnancovi nevzniklo sociálne poistenie podľa slovenskej legislatívy, čo má za následok, že žalobca 2/ nebol povinný platiť poistné na sociálne poistenie. V tejto súvislosti správny súd poukazuje na rozsudok NS SR sp. zn. 10Sžso/23/2015 zo dňa 24.08.2016. Odvolací súd mal za to, že napadnutým rozhodnutím nedošlo k zásahu do majetkovej sféry žalobcu, a to aj s poukazom na to, že zákon o sociálnom poistení v § 145 upravuje povinnosť žalovanej vrátiť poistné zaplatené bez právneho dôvodu fyzickej osobe povinnej odvádzať poistné v

tomto prípade žalobcovi. Taktiež tvrdenie žalobcu o porušení jeho práva na podnikanie a práva na dosiahnutie zisku v dôsledku vydania napadnutých správnych rozhodnutí je neodôvodnené, vyvolané len jeho subjektívnym presvedčením, nakoľko žalovaná ako aj správny orgán prvého stupňa konali a rozhodovali v súlade so zákonom a ich zákonným postupom nedošlo k porušeniu subjektívnych práv žalobcu.

21. Skutkovo totožný prípad bol riešený v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžsk/26/2017 zo dňa 18.07.2018. Správny súd zamietol žalobu právnickej osoby - zamestnávateľa, ktorý žiadal zrušiť rozhodnutia žalovanej, ktorými bolo rozhodnuté tak, že pribratému účastníkovi zanikli povinné poistenia podľa slovenskej legislatívy uplynutím dňa 31.10.2012. Kasačný súd konštatoval, že sa stotožnil s názorom krajského súdu, podľa ktorého žalobca nenamietal porušenie svojich subjektívnych práv, ale porušenie práv jeho zamestnancov, teda pribratých účastníkov v rade 1/ až 3/, preto kasačnú sťažnosť žalobcu zamietol.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené právne názory je potom potrebné konštatovať, že žalobca 2/ nemá aktívnu hmotnoprávnu legitímáciu na podanie správnej žaloby z dôvodu, že nebolo zasiahnuté do jeho subjektívnych práv alebo právom chránených záujmov.

23. Vzhľadom na to, že žalobca 2/ nedisponuje hmotnou legitímáciou na podanie správnej žaloby, keďže nebol ukrátený na svojich právach, súd žalobu vo vzťahu k žalobcovi 2/ zamietol podľa § 190 SSP. Správny súd pre úplnosť podotýka, že nevidel priestor pre odmietnutie žaloby žalobcu 2/ podľa § 98 ods. 1 písm. e) SSP, pretože hoci bol žalobca 2/, ako bolo uvedené vyššie, tzv. neoprávnenou osobou na podanie žaloby, nebol až „zjavne neoprávnenou osobou“, pretože bol účastníkom administratívneho konania.

24. Ďalej správne súdu prináležalo vysporiadať sa s dôvodnosťou žaloby žalobcu 1/ (zamestnanca žalobcu 2/). V konaní nebolo sporné, že žalobcom 1/ je fyzická osoba s bydliskom v Poľskej republike, ktorá vykonáva činnosť na vlastný účet v Poľskej republike a ktorá zároveň uzavrela pracovnú zmluvu so zamestnávateľom v Slovenskej republike. Na žalobcu 1/ sa priamo vzťahuje Nariadenie (ES) Európskeho parlamentu a Rady č. 883/2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (základné nariadenia) a jeho vykonávacie nariadenie č. 987/2009. V zmysle čl. 288 Zmluvy o fungovaní Európskej únie (pôvodne čl. 249 Zmluvy o Európskom spoločenstve) je nariadenie právnym aktom únie, majúcim všeobecnú platnosť, je záväzný vo svojej celistvosti a priamo uplatniteľný vo všetkých členských štátoch. Nariadenie je nástrojom unifikácie európskeho práva a rozhodnutím orgánu členského štátu, vrátane vnútroštátneho súdu, nie je možné vylúčiť jeho použitie pre konkrétny prípad.

25. Z ustanovenia článku 16 ods. 2 vykonávacieho nariadenia vyplýva, že uplatniteľné právne predpisy určí inštitúcia členského štátu bydliska osoby (pri porovnaní jazykových znení nariadenia: institution of the place of residence, instituce místa bydliště, der Träger des Wohnorts), ktorá má podliehať článku 13 základného nariadenia. V prejednávanvej veci nebolo sporné, že žalobca 1/ má bydlisko v Poľskej republike, a teda na určenie uplatniteľnej legislatívy pre žalobcu 1/ je príslušná poľská inštitúcia ZUS.

26. Z administratívneho spisu žalovanej vyplýva, že vo vzťahu k žalobcovi 1/ bola poľskou inštitúciou ZUS (príslušnou podľa nariadenia) určená uplatniteľná poľská legislatíva. Pokiaľ žalobca 1/ namietal, že mu nie je zrejmé, ako došlo k určeniu uplatniteľnej legislatívy, uvedené jednoznačne preukazuje list poľskej inštitúcie ZUS zo dňa 25.05.2016 č. 540900/511/1293/2015-UBS, ktorým bolo žalobcovi 1/ oznámené, že od 03.02.2012 do 31.12.2014 podlieha poľskej legislatíve v rámci sociálneho poistenia, na základe článku 11 ods. 3 Nariadenia EP a Rady č. 883/2004. Tým, že žalovaná nenamietala voči takémuto určeniu, stalo sa určenie poľskej legislatívy vo vzťahu k žalobcovi 1/ konečné. Žalovaná je určením legislatívy príslušnou inštitúciou členského štátu bydliska viazaná. Pokiaľ žalobca 1/ poukazuje na to, že nie je preukázaná dohoda dotknutých inštitúcií o určení uplatniteľnej legislatívy, správny súd poukazuje na skutočnosť, že podľa článku 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia takýto postup je odôvodnený, ak existuje neistota vo veci určenia uplatniteľných právnych predpisov. Vzhľadom na určenie poľskej legislatívy, ktorú žalovaná ako dotknutá inštitúcia nenamietala, v prípade žalobcu 1/ neexistuje neistota, pre ktorú by bolo potrebné uzatvárať medzi dotknutými inštitúciami dohodu.

27. Správny súd sa stotožnil s námietkou žalobcu 1/, že žalovaná ani prvostupňový orgán (pobočka Čadca) neboli kompetentné na vydanie rozhodnutia podľa § 178 ods. 1 písm. a) bod 1 zákona o

sociálnom poistení. Pokiaľ bola vo vzťahu k žalobcovi 1/ s konečnou platnosťou určená uplatniteľná legislatíva Poľskej republiky, nie je možné vo vzťahu k žalobcovi 1/ aplikovať ustanovenia zákona o sociálnom poistení, a teda ani podľa tohto zákona vydať rozhodnutie. Správny súd v tejto súvislosti poukazuje na závery uznesenia Veľkého senátu č.k. 1Vs/1/2018 z 14.12.2018, v ktorom Veľký senát prijal záver, že definitívne určenie uplatniteľnej legislatívy iného členského štátu Európskej únie od určitého dátumu podľa článku 16 ods. 3 vykonávacieho nariadenia alebo vzájomnou dohodou podľa článku 16 ods. 4 vykonávacieho nariadenia vylučuje právomoc Sociálnej poisťovne ako inštitúcie podľa článku 1 písm. p) základného nariadenia na rozhodnutie o uplatniteľnej legislatíve.

28. Správny súd poukazuje na záväzný právny názor kasačného súdu v zrušujúcom rozhodnutí sp. zn. 9Sžsk/96/2019 zo dňa 27.07.2020, v zmysle ktorého v danom prípade bola žalovaná povinná zastaviť konanie pre neodstrániteľnú prekážku, ktorou je nedostatok právomoci vo veci konať. Skutočnosť, že z tohto dôvodu jej § 194 zákona o sociálnom poistení neumožňuje konanie zastaviť, nie je relevantná. Použitie zákona o sociálnom poistení je v danej veci vylúčené vzhľadom na to, že žalobca 1/ podlieha poľskej legislatíve. Žalovanú preto potom neobmedzuje ust. § 172 zákona o sociálnom poistení, ktoré vylučuje použitie všeobecného predpisu o správnom konaní a má možnosť (resp. povinnosť) zastaviť konanie podľa § 30 ods. 1 písm. e) zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok), ak zistí, že nie je správnym orgánom príslušným na konanie a vec nemožno postúpiť príslušnému orgánu.

29. Z uvedených dôvodov správny súd na podklade žaloby žalobcu v rade 1/ (zamestnanca žalobcu 2/) rozhodnutie žalovanej zrušil podľa § 191 ods. 1 písm. b) SSP a rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa podľa § 191 ods. 3 písm. a) v spojení s § 191 ods. 1 písm. b) SSP a vec vrátil žalovanej podľa § 191 ods. 4 veta prvá SSP na ďalšie konanie, v ktorom bude viazaná vysloveným záväzným právnym názorom správneho súdu.

30. O náhrade trov konania rozhodol súd vo vzťahu medzi žalobcom 1/ a žalovanou podľa § 167 ods. 3 písm. a) SSP, podľa ktorého správny súd môže tiež rozhodnúť, že náhradu trov konania celkom alebo sčasti neprizná, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Hoci mal žalobca 1/ vo veci úspech v plnom rozsahu, správny súd žalobcovi 1/ náhradu trov konania voči žalovanej nepriznal, majúc za to, že dôvod hodný osobitného zreteľa spočíva v okolnosti, že právne postavenie žalobcu 1/ sa tým, že bude konanie zastavené, rovná jeho postaveniu, ktoré mal, keď bolo vydané rozhodnutie, ktorým mu poistenie nevzniklo. Išlo teda o žalobu skôr akademickú, formálnu, bez skutočného dopadu na postavenie zamestnanca.

O náhrade trov konania vo vzťahu medzi žalobcom 2/ a žalovanou rozhodol súd podľa § 167 ods. 1 SSP a contrario tak, že mu náhradu trov nepriznal, pretože v konaní nebol úspešný. Rovnako vo vzťahu medzi žalobcom 2/ a žalovanou nepriznal správny súd náhradu trov ani žalovanej podľa § 168 SSP a contrario, pretože vo vzťahu medzi žalobcom 2/ a žalovanou neboli splnené podmienky na jeho aplikáciu - výnimočnosť situácie.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustná kasačná sťažnosť, ak to zákon pripúšťa (§ 439, § 440 SSP) v lehote 1 mesiaca od doručenia rozhodnutia krajského súdu, ktorá sa podáva na krajskom súde, ktorý napadnuté rozhodnutie vydal. V kasačnej sťažnosti sa musí okrem všeobecných náležitostí podania podľa § 57 SSP uviesť

- a) označenie napadnutého rozhodnutia,
- b) údaj, kedy napadnuté rozhodnutie bolo sťažovateľovi doručené,
- c) opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (ďalej len "sťažnostné body"),
- d) návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh).

Sťažovateľ musí byť v konaní o kasačnej sťažnosti zastúpený advokátom. Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Tieto povinnosti neplatia, ak

- a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d),

c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.